

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De contemptu omnium consolationum terrenarum. X.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

4. O quàm vanæ, quàm deceptoricæ, & propè nihil etiam stantes & florentes probantur: quæ post subitaneas suas delectationes diffugientes, me inter spinas & tribulos malæ conscientie relinquunt? Væ mihi Domine, & væ iterum mihi; quia vanitati citius credidi, & assensi; te autem, qui veritas es, tam facillè reliqui. O quatum in hoc deliqui, quod non omnibus postpositis tibi soli adhæsi? Nam ad amandum te & fruendum factus sum, sed creaturas inordinatè sequendo, te amisi, & in eis nullam cordis mei pausationem inueni. Conuerte me Domine ad te, & noli me in terrenis relinquere, qui cælestia te sequentibus dignatus es promittere.

CAPVT X.

De contemptu omnium consolationum terrenarum.

Psal. 76.

1. **R**enuit cōsolari anima mea. Noli enagari anima mea post vanitates & insanas falsas; sed conuertere ad Dominū Deū tuum, quia ipse fons totius consolationis. Quicquid in hominibus quæseris aut in creaturis, perdes, & perditum senties; quia potest aliquid solatij in eis apparere, nihil autē permanere. Cur frustra deciperis? Stultum est mendicare à paupere, cum diues sufficienter voluerit dare. Omnis creatura pauper est ad consolandum, Deus autem diues est in gratia, qui dat omnibus affluenter, & non improperat; si tamen quæseris diligenter, patienterque expectaueris.

Iacobi 1.

2. Reuertere anima, reuertere columba ad Noë in arcam, ad Christum in cordis secretum; quia diu foris manere non est securum. Renuit consolari exterius, si vis recreari interius. Noli cum cornu extra arcam manere, sed cadauer citò fuge. Esuriens redi, pascet te Christus pane cæli. Si necessitas vrget, vel infirmitas aliquando ad extra te tenet, moram caue, redi mox intrà; ne diluuiο verborum pereas, aut laqueo tentantis inimici capiaris. Multæ sunt insidiæ libenter extrà vagantis animæ, & magnæ tutelæ citò reuertentis columbæ. Quæ cum non inuenisset, vbi requiesceret pes eius, reuersa est ad Noe in arcam. Et tu ergo vade ad cellam tuam, & habita ibi, sitque tibi graue esse alibi.

Gen. 8.

3. Beata anima, cuius conscientia ante Deum munda est, nec vlla tenetur re vana, neque amore alicuius inquinata, neque odio tabefacta. Beata, quæ nullam consolationem ab aliqua creatura quærit, sed omnem spem suam in Deo ponit. Beata, quæ respuit omnem forinsecam & temporalem requiem, & quæcumque ad carnis pertinent commodū; atque libenter pro Christo amplectitur laborem & defectum. Beata, quæ seipsam Deo committit, vt secum faciat, sicut illi placuerit. Beata, quæ nunquam gloriam suam

suam quærit, nunquam voluntatem suam fieri desiderat; sed Dei gloriam & voluntatem in omnibus rebus intendit, amat, & proponit. Beata, quæ se alienam facit ab omnibus temporalibus rebus, & puram se seruat apud Deum in cunctis actibus suis.

4. O quæcumq; talis es anima, gaude & lætare non modicè, quia vales iam versari in intimis & caelestibus, & Deum laudare diebus ac noctibus. Beata & benedicta à Deo, cuius desideria sursum sunt. Cuius manus & brachia expensa sunt; sicut duæ alæ *Ezech. 11.* Cherubin. Cuius oculi mundi, ad contemplandum Deum, cuius omnis vigor & labor interior vadit & ascendit, & non reuertitur, donec inueniat, quem solum præ omnibus amat. Et cum inuenierit, tunc omnibus oblitis, sequitur eum, quocumque dilectus voluerit & duxerit. Vt autem locutus fuerit, gaudebit ad vocem eius dicentis. Ego dilectus tuus, vnicus, & electus. Ego merces tua magna nimis. Esto humilis ad prospera, & fortis inter aduersa. Ecce *Gen. 15.* qui diligunt me, quomodo consolantur per me. Quam dulciter putas tractabuntur, cum deposita omni molestia corporis & animæ, ad æternam requiem suscipiuntur.

5. O si tali fruerer dulcedine, quemadmodum anima sancta, Deo dilecta & deuota; quando sopitis sensibus, sursum in spiritu fertur, & eleuatur super semetipsam in amplexus dilecti; & Deo per intimæ dilectionis vinculum copulatur. O Deus meus, cordis mei thesaurus verus, non ignoras, quin hoc doloris mei intus absconditi vnicum foret refrigerium. Sed huius vnctionis tu elargitor es & infusor. Tu doces, tu hortaris, tu foues, tu consolaris, tu prouehis & sustentas; tu ducis & reducis; & facis cum anima, quam elegisti, sicut vis; & totum bonum est, quicquid agis & vis. Ego verò quasi vas acidum, & boni spiritus tui infusione indignus, peto sacram ipsius emanationem mihi ampliari, quatenus & internæ dilectionis tuæ dulcedinem gustare, & sacras illas delicias valeam præsentire: quas animam tibi studiosè vacantem non diffido frequenter mereri. Odoravi à longè aromata caelestia, cum de anima sancta meditatûs sum quædam interiora mentis studia.

6. Sed tu Domine scis, quam rara mihi, quam tenuis est æternorum cogitatio, quam frequenter arentia verba, quam rudis intellectus & impacata conscientia, quam confusa interiora mea, inilluminata & indeuota, nec alicuius, nisi mea solummodo culpa. Interdum tamen viam quærens ad interiora, assumptis mecum cogitationibus in secreto, de bonis electæ animæ seriosè pertracto: quantæ sint lætitiæ caelestes, ac deliciae spirituales in eius corde: quæ pax, quæ tranquillitas, quæ spes & exultatio in Deo salutari suo; cuius eloquium dulce, & facies decora. Et
licet

licet brevis sit mora, est tamen gratiosa hora.

7. Hæc autem me cogitante, & te illuminante tenebras meas, inuenio super me iustas querelas: & sentio per occultas gratiæ rimulas, quia talis & talis est anima tibi intimè vnita, & sic & sic tu ei locutus es. Illa tacet ab omnibus sensibilibus, & tu loqueris ei in spiritu de inuisibilibus. Videtur quasi derelicta ab omnibus creaturis, & tu eam consolaris modis ineffabilibus. Dixi ego rursus hæc in corde meo: Vt animæ peccatrici, conscientiæ graui, conuersationi tepidæ, non habenti lumen gratiæ, neque solatium spirituale; querenti lachrymas, nec inuenienti aliquas. Pax huic quæ Christum sincerè diligit, & oculos cordis sui ab eo nunquam deflectit: sed quæ placita sunt ei semper inquirat, quia in pace & æquitate ambulabit, & in gaudio eius non miscebitur alienus. Videbit, quod bonum est ocium eius, & gustabit, quia suavis est Dominus Deus suus, in quo confidit. Elongabit se à tumultibus externis, & expectabit cum prouentu magno, aduentum eius in intimis. Ecce sic operatur Deus, in vasis sibi electis. Si quis uenerit ad eum, non reuertetur vacuus, qui libenter dat aquam sitienti, & panem esurienti.

8. Deus meus, cum introieris in domum amantis te animæ, nonne pascet eam tuo lacte, & deduces aliquando etiam extra se, præ abundantia tua dulcedine, ad capiendum te sine aliqua corporali imagine? O veritas, veritas; quantum valet & agit charitas! Tunc loqueris illi verbum tuum secretissimè, & ostendis ei omnia nouissima & antiqua in charitate & fruitione felicissima, ubi finiuntur omnia verba humana. Ex tunc facis maximè tibi confidentem de æterna requie, de sanctorum consocietate: quia prærogando pignus spiritualis gratiæ, valentiorum utique reddis ad speranda, quæ non videt, & ad spernenda præsentia, quæ sensu tenet. Recordare mei pauperis mendici (Pater bone) per viscera misericordiæ tuæ, & mitte panem de celo verum, verbum bonum, consolatione & gratia plenum.

CAPVT XI.

De magna dulcedine & consolatione in Deo.

Psal. 34. I. **O**mnia ossa mea dicent, Domine quis similis tibi? Vnus est, & similis illi non est, Deus meus est, & omne comparatum ei, nihil est. Dilectus intimus, & amicus fidelissimus, qui amantem se nunquam deserit, sed cum amante se libenter sociat. Et si aliquando se abscondit, aut angustiari permittit; non hoc agit vt reprobet, sed vt probet, purget, & erudiat. Non ergo omnino tunc deserit, sed etiam sapientius instruit, vt appareat qualis quisque

ex